

Espanya plural?

Era una bella fantasia, una il·lusió, que el meu cosí remot Pasqual Maragall i Mira va creure molt de temps –sincerament, supose–, i que a cada nova topada amb la realitat es desinfla com els somnis nocturns o diürns. Una topada amb la realitat del futbol, amb la Copa d'Europa i les passions espanyoles desfermades que han omplert els carrers i les places (també de Barcelona, i evidentment de València...) i les televisions i els diaris, i la família reial, els avions militars, els honors nacionals, l'exaltació massiva de la bandera i tot això que he vist i que hem hagut d'escoltar. Vejam si amb una selecció informativa en tenim prou. Per exemple, un article del gran Vicent Partal (VilaWeb, dia 1 de juliol), on ens explica: "Però una flor no fa estiu. Ja passarà tot això i, ep!, el nacionalisme espanyol és molt, molt agressiu i provocador. Cosa que el perjudica... Al carrer, va baixar-hi molta gent de tot pèl i condició, però la instrumentalització política era en mans de l'extrema dreta, no ens enganyem tampoc. Les anècdotes són moltes i arriben de tots cantons. A un redactor del diari *El 9*, el van obligar a cridar 'Viva España' uns nazis; a un marroquí, precisament, li van clavar una allisada a la Rambla, exactament perquè portava la bandera espanyola i 'un moro' és indigne de portar-la, l'esvàstica es veia ben clareta a la plaça de l'Ajuntament de València i la salutació a la romana imperava en una Reus on es van tornar a cremar senyeres. Enteneu-me. No dic de cap manera que fóra això que va passar diumenge. Sinó que això també va passar. Igualment, diumenge una colla d'energúmens va passar hores i més hores entrant a totes les webs catalanes que accepten comentaris i omplint-les d'amenaques i insults. El nacionalisme espanyol és essencialment violent i contrari a la diversitat. Ho ha estat sempre i ho serà sempre. No sap ser d'una altra manera. I això no ho canviarà pas un gol de Torres ni una selecció de jovenets presumptament plurals. N'hi havia prou d'escoltar cinc minuts qualsevol ràdio espanyola, de la SER a la COPE, que en això són totes iguals, per veure com escopien immisericordes en la millor tradició sèrbia, com es bur-

Joan Francesc Mira

laven dels noms dels alemanys perquè en la seua ignorància no sabien pronunciar-los o els insultaven, com aprofitaven qualsevol comentari per escabetxinar el president Ibarretxe o Joan Laporta, com es burlaven de les seleccions catalanes i

basques. Espanya plural? Vinga home..." Exactament: l'Espanya plural, vinga home! Per acabar-ho d'explicar ben explicat, segons que he llegit en una nota informativa d'Acció Cultural del País Valencià, "la nit del diumenge 29 de juny, després del partit Espanya-Alemanya, un grup de 7 feixistes-espanyols, cap rapats alguns d'ells i amb banderes anticonstitucionals 'franquistes', i altres d'ideologia nazi segons els veïns, van trencar la persiana metàl·lica de la porta principal del Casal Jaume I d'Elx".

És del tot evident. És l'Espanya singular. Singularíssima. La que defensa el senyor Savater, curiosament catedràtic d'ètica, i Jiménez Losantos, *El Mundo*, Joaquín Leguina i Rosa Díez, i el PP d'Espanya, Catalunya i Comunidad Valenciana, i *todos juntos en unión*, incloent-hi el PSOE d'Espanya i de la Comunidad Valenciana, i Lerma i Camps i Zapatero, i no volen o no poden entendre res. Res de res: no poden posar-se en el lloc dels ofesos, de les víctimes permanents dels decrets de Nova Planta sempre en vigor, dels amenaçats d'extinció nacional o lingüística. No poden. I davant del famós *Manifiesto*, els catalans acollonits responen que per favor no s'enfaden, que a Catalunya el castellà té molt bona salut, que tots sabem espanyol, per favor, que tinguen tolerància i compassió. I llavors Jordi Pujol escriu: "No hem d'anar a aquest combat amb ànim acomplexat. I poruc. Tampoc amb petulància i fatxenderia. Però amb decisió i confiança. Sense por. I sense respecte per qui no ens respecti." Però Jordi Pujol no és president de la Generalitat de Catalunya. El president actual, deu creure, ai las, en l'Espanya plural. I si escriu al diari és per dir que està molt content amb això de la Copa d'Europa. I jo, per culpa de l'Espanya plural, he escrit un mal article.

"I llavors Jordi Pujol escriu: 'No hem d'anar a aquest combat amb ànim acomplexat. I poruc. Tampoc amb petulància i fatxenderia. Però amb decisió i confiança. Sense por. I sense respecte per qui no ens respecti.' Però Jordi Pujol no és president de la Generalitat de Catalunya."